

[Erik Eriksen.]

denne affære med et slet dulgt smil på læberne. Det skylder vi os selv, men det skylder vi først og fremmest Færøernes befolkning og de folkevalgte ansvarlige myndigheder deroppe.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed fremsætte flere bemærkninger til den redegørelse, den højtærede statsminister har givet vedrørende Klaksvigsagen.

Jeg skal dernæst gå over til de politiske områder, hvor — for at tale med det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) — enigheden ikke har været særlig fremtrædende.

Jeg vil begynde med at nævne, at i den tid, vi har haft socialdemokratiske regeringer, har ministeriet to gange grebet administrativt ind for at dæmpe valutakrisen, og andre to gange har den haft held til her i det høje ting at finde flertal for en hurtigt sammenflettet lovgivning imod denne krise. Det kan vel egentlig ikke kaldes politisk kunst blot at søge klaret de vanskeligheder, der melder sig. Kunsten må vel siges at være en politik, der forhindrer, at vanskelighederne eller kriserne opstår; men det kan vist ikke siges at være den kunst, som den nuværende regering i særlig grad har dyrket.

Jeg kan ikke lade være med at sige her i dag, at der er vel ingen af os, der har glemt, hvorledes socialdemokratiet kom til magten efter to valgkampe med løfter om guld og grønne skove til vælgerne. Den nuværende regering holdt sit indtog med flyvende faner og klingende spil, og der var ingen grænser for, hvad der nu skulle rettes op af forgængernes skader. Men selv om regeringen som sagt i enkelte situationer har haft et udpræget politisk held, må det vist alligevel siges at være så som så med de flyvende faner i dag, og det klingende spil har i visse perioder helt måttet tie.

Flertallet af regeringens medlemmer dukker stiltfærdigt hovedet, mens andre har det utaknemlige hverv at undskylde og forklare. Hvorfor? Fordi det indtil nu er gået helt anderledes end lovet.

Jeg har nok set, at den højtærede statsminister i sin 1. maj-tale i Fælledparken talte om et skibbrud for venstre og det konservative folkeparti. Det må være et mægtigt og opløftende syn for den socialdemokratiske statsminister på en sådan dag.

Ministeren sagde videre, at de to partier ikke har ret, når de fortæller, at regeringen intet har nået. Jeg skal iøvrigt senere vende tilbage til denne tale, der på flere punkter var ret interessant.

Lad os her se ganske kort på, hvad regeringen har lovet, og hvad den har nået. Jeg har i den anledning kigget lidt i de brochurer, socialdemokratiet udsendte forud for valget i september 1953. Det er meget hurtigt overskuet, hvor mange af de givne løfter der er opfyldt.

På forsiden af en pjeces har man under overskriften „Stop dette“ strøet nogle agitatoriske gloser som „byggekaos, forvirring, roderi“.

Sådan var det nu ikke, men sådan blev det — det kan jo nok fastslås.

Inde i pjecen finder man en hel del løfter, som jeg måske må citere af i flæng; jeg beder om tilladelse til her og senere at bruge et par citater. Man siger i pjecen:

„Der er kun een vej til den store reform, som folkeforsikringen er, nemlig at støtte og styrke socialdemokratiet.“

Hvordan er det nu gået med folkepensionen? Fra venstres og og fra konservativ side har vi forlængst forlangt arbejdet afsluttet; men der er endnu ikke afgivet betænkning, og forklaringen er vel den, at regeringen ikke har ønsket det. Jeg ser i bladene — det var vist i forgårs — og hørte nu af den ærede socialdemokratiske ordfører, at regeringen har foretaget det usædvanlige skridt at føre separatforhandlinger med et andet parti udenom den kommission, man ikke har villet skulle afslutte arbejdet. Det er noget usædvanligt. Jeg ved ikke, om det er en art dårlig samvittighed, der er forklaringen, eller om regeringen i det hele taget mangler agitationsstof.

Et andet sted hedder det:

„Lavest mulig rente af hensyn til erhvervslivet og byggeriet.“

Nu er lavest mulig et noget vidt begreb. Efter regeringens tiltræden har nationalbanken i forståelse med regeringen — i stedet for at nedsætte — forhøjet diskontoen, så vi i dag har en højere rente end andre vesteuropæiske lande.

Et tredje sted sagde man: „Flere boliger. Billigere boliger. Stabil byggerytme.“ Man vil i det hele taget se, at ordene er formet,